

Posudek diplomové práce

Bc. Soňa Valentíková, *Italská a česká interpunkce v kontrastivním pohledu. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Filozofická fakulta, ak. r. 2015/2016, 73 stran.*

Soňa Valentíková si pro svou diplomovou práci zvolila zdánlivě „nezáživné“ téma: porovnání pravidel české a italské interpunkce. Podařilo se jí však celé téma pojmout tak, že rozhodně nezáživně nepůsobí. Je známo, že česká interpunkce je vázána daleko pevnějšími pravidly, než je ta italská. Soňa Valentíková však přehledně ukazuje, že také interpunkce v italštině vykazuje celou řadu pravidelností, které se v mnohém překrývají s českými pravidly. Zároveň autorka dobře popisuje nejen tyto shody, ale i zásadní odlišnosti. Cíle práce tak byly jednoznačně naplněny; hned v úvodu bych tedy rád řekl, že považuji tuto práci za velice zdařilou.

Text je přehledně rozdělen do pěti kapitol (ačkoli druhá kapitola se jeví jako mírně předimenzovaná oproti těm ostatním). První je úvodem do problematiky, druhá se zabývá pravidly interpunkce (v češtině / v italštině), třetí je souhrnným pokusem o srovnání, čtvrtá přináší závěr k teoretické části. Pátá kapitola je nečekaným, ale osvěžujícím „cvičením“ na italskou interpunkci.

Mám k práci jen pár připomínek – všechny jsou to věcné dotazy k obsahu či interpretaci, k terminologii apod. Po formální stránce totiž nelze textu nic vytknout, ba právě naopak: rád bych vyzdvihl velice pečlivé zpracování, preciznost, koherenci; stejně tak lze pochválit i to, že autorka píšící o interpunkci ji také sama bezpečně ovládá (narazil jsem jen na jednu spornou větu na s. 50, kde čteme: „V kombinaci se závorkami, se užívá k vyjádření...“ – zde by čárka být neměla).

1) Na s. 11 je zmínka o tom, že mezery mezi slovy nepatřily vždy k pravopisné praxi. Asi by bylo dobré nějak rozvést (třebas jen poznámkou pod čarou, kde bychom se o tradici tzv. *scriptio continua* něco dozvěděli).

2) Na s. 21 je řeč o *aggettivo restrittivo/appositivo* – pak ale příklady jasně ukazují, že jde o přívlastky tvořené nejen jedním adjektivem. Tedy lépe *attributo*.

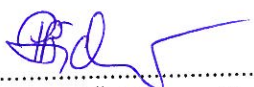
3) Na některých místech používá autorka termíny převzaté ze sekundární literatury, aniž by je řádně vysvětlila. Např. na s. 26 „informační struktura“; na s. 27 „značná výpovědní integrita“ (co to je?); na s. 30 „informační centrum výpovědi“; na s. 49 „bezespoječná“ (existuje termín „asyndetický“); na s. 55 u dvojice spojek „buď, anebo“ jde spíš o „disjunktivní“ význam než odporovací.

4) Pak bych měl pár poznámek k italským příkladům, které figurují v praktické cvičební části. Ne všechny totiž znějí v italštině neutrálně nebo dokonce přijatelně. Např. na s. 57 *Per quanto tutti mi sconsigliano lo farò lo stesso* (po *sconsigliare* by měl být nějaký komplement, např. *di farlo*); tamtéž *come mi hai consigliato* (*consigliare* nefunguje syntakticky úplně stejně jako české *poradit*). Na s. 62-63 u věty *sebbene ho le ali* má být konjunktiv; tamtéž je pak věta *Paolo cade nel fango, sua sorella si sta giocando* – ta opravdu nedává smysl jak jazykově (zvrtné *hrát si* je v it. jen jako *giocare*), tak konceptuálně (Paolo je v bahně a jeho sestra si pohodlně hraje dál?).

5) Na s. 28 mě zaujal příklad č. 3 převzatý z italské sekundární literatury, který podle mého nemůže být považován za zcela přijatelný – volné připojení příčinné věty až na konec je neúnosné.

Přes tyto drobné výhrady považuji tuto diplomovou práci za zdařilou, k obhajobě ji vřele doporučuji a hodnotím ji jako *výbornou*.

V Českých Budějovicích dne 27. 5. 2016

.....
doc. Pavel Štichauer, Ph.D.
oponent diplomové práce